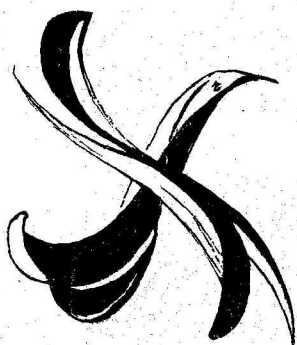

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥΣ

*Εἰς τὴν ἀγαπημένην μου
κυρίαν Μ. Π.*

ΑΡΑΓΓΗ.

Ὁ Ἥλιος ἐχρύσωσε τ' ἀντικρυὰ βουναὶ καὶ τὸν χαριτωμένον κόλπον, ποῦ ἀνοίγει εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ἀνατολῆς ἢ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ.

Σχίζει σιγά - σιγά μὲ τὰς ἀκτίνάς του καὶ διαλύει τοὺς πυ-

κνοὺς ἀτμοὺς καὶ προκαλεῖ τὸ σπάργος τῆς ζωῆς μὲ τὰ φιλιὰ του καὶ τὰς περιπτώξεις του.

Κάθε λουλουδί, μόλις τὸν καλημερίσῃ, παίρνει ἀμοιβὴν διπλὸ στολίδι: ἄρωμα καὶ χρῶμα. Ἡ ἀγάπη του σκορπᾷ τὴν εὐτυχίαν, καὶ τὸ φίλημά του ζωντανεύει κόσμους νεκρωμένους.

Κουρασμένη ἀπὸ τὸν ἀνήφορον, ποῦ ἔτρεξα, ἔξαπλώνονται εἰς τὸ παχὺ καὶ δροσερὸ χορτάρι τοῦ χαριτωμένου ἀκρωτηρίου, ποῦ τὸ ὀνομάζουν οἱ Ἀρετσιανοί: Κάβον τῆς Ἀρετῆς, μὲ συντροφίαν ἀγαπημένην καὶ ἀλησμόνητον.

Πελώριος κορμὸς γέρινης καρδιάς μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὸ λεπτό, ἀλλὰ διαπεραστιλὸ θαλασσινὸ ἀγέρι ἢ σκιά τῆς χύνεται ἐπάνω μας ἐλαφρά, προφυλακτικῆ. Τοῦ χορταριοῦ καὶ τῶν ἀτμῶν ἡ ὕγρασία σκορπᾷ ἀνατριχίλες εἰς τὸ σῶμά μας.

Ἄλλ' ὅσῃ προχωρεῖ ὁ Ἥλιος εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀποροφιοῦνται τὰ νυκτερινὰ τοῦ κάμπου δάκρυα, τόσῃ καὶ στὸν ὄργανισμὸν μας χύνεται ἡ θερμὴ του σὰν χὰδι ἀπαλό, μουδιαστικόν, ποῦ μᾶς ἀπομεθᾷ. Ὅλα γλυκομιλοῦν μὲς σ' τὴν καρδιά μου ὅλα ἀπαντοῦν στοὺς κ' ὑπούς τῆς καὶ τὴν μαγεύουν. Τὰ νοιώθω νὰ πληροῦν τὸ στήθος μου μὲ τὰς ἀρμονικὰς τῶν ἀποχρώσεις, τὰ λεπτά τῶν μῦρα, τὰς γραμμὰς τῶν, τὰς σκιάς καὶ τὰ παιγνίδια τῶν.

Τὸ μάτι μου θωπεύει μὲ ἀνέκφραστον ἡδύτητα ὅλην τὴν γύρου Πλάσει. Βλέπει διαρκῶς καὶ μὲ προσήλωσιν ἀκατανίκητον καθένα πετραδάκι, κάθε μιά σταλαγματιὰ νεροῦ, ποῦ λαμπυρίζει, κάθε χόρτο τρυφερὸ ἢ ξηραμμένο, κάθε ἔντομον ἢ ἕρπετόν, καὶ

ἀποπλανᾶται εἰς χιλίους λογισμοὺς

Θάρρεις πῶς εἶμαι ἄψυχον καὶ συγγενεῖω περισσότερον μ' αὐτά, παρὰ μὲ τὸν μωρὸν τὸν ἄνθρωπον, ποῦ φέρω τὸνομά του. Τὰ νοιώθω τόσῃ! Τὰ ὀμιλῶ καὶ μ' ὀμιλοῦν καὶ ἐκεῖνα εἰς τὴν γλῶσσάν των καὶ πίνω γοητεῖες ἄφθαστες ἀπ' τὸ ξεπλάνεμα αὐτό, τὸ εὐεργετικόν, μὲς στὸ ὅποιον λησμονῶ τί εἶμαι καὶ ἀπολιγωμένη συγχωνεύομαι σιγά-σιγά μ' αὐτὴν τὴν ὀρατὴν ζωὴν τοῦ αἵματος καὶ τῶν χυμῶν, ἐνῶ ἡ ψυχὴ μου ἀναλύεται ἀθρόμβω, σὰν μιά μικρὴ σονάττα, μέσα στὴν μεγάλην συναυλίαν τῶν ψυχῶν, ποῦ φέρονται ἀμύλητες ἀκόμη, στὰ ἀρμονικὰ πελάγη τοῦ Ἀπείρου.

Μὲς στὴν ψυχὴν μου, στὸ ἀσήμαντον αὐτὸ παρεκκλησάκι τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Ζωῆς, ἄφθονα πλημμυρεῖ τὸ φῶς καὶ ἡ χαρὰ!

Ἡ αὐρα βαλσαμώνει τὸ κατάκοπον ἀπὸ τὴν αὐπνίαν σῶμά μου καὶ γλυκονανουρίζει κάθε θλιθερὴ μου σκέψιν. Ἡ ἄλμη τῆς θαλάσσης καὶ ὁ θῦμος τῆς ξηρᾶς φιλοῦν τὴν σάρκα μου μὲ ἡδυπάθειαν καὶ εἰσδύουν ἕως τ' ἄδυστα, στὸν ἱερὸν τοῦ στήθους μου βωμὸν καὶ τὸν ἐναγκαλίζονται.

Γύρω καὶ μέσα μου γελοῦν νύμφες πεντάμορφες ποῦ σιγοψάλλουν τὴν ἀγάπην τῆς ζωῆς. Στὰ πόδια μου κοιμᾶται μὲ νωχέλειαν ὑπερφάνου λέοντος ὁ Κάβος ὁ θεόρατος τῆς Ἀρετῆς, χρυσόξανθος στὰ πλάγια, χρυσοπράσινος στὴν κορυφήν, ποῦ σφίγγει σὲ μιά μυστικὴν σχισμάδα — ἀγνωστον εἰς ὅλους, γιατί δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναρριχηθῆ ἕως ἐκεῖ — τὰ μαῦρα μακρὰ μαλλιά τῆς ὠμορφῆς, ποῦ ἔπεισε καὶ ἐπνίγη μὲς στὰ κύματα, γιὰ ν' ἀπομείνῃ στὴν ἀγάπην τῆς πιστῆς.

Στὴν ρίζαν του τὰ φυκωμένα τὰ νερὰ φαίνονται μαυροκόκκινα καὶ πράσινα, γιατί αἰῶνια τὸν καθρεφτίζουν. Κι' ἐκεῖνος προσεξέχει ἀπ' ἐπάνω τῶν σὰν ἀστὸς, ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ μὲς στὸ κύμα, πῶρχεται ἀγριεμένον νὰ ξεσπάσῃ στὰ πλευρά του.

Ὅλα σιγομιλοῦν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἥλιου μεταξύ τῶν ἐμπιστευτικᾶ. Λές καὶ ἐξομολογεῖται τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο τὰ τρελλὰ νυκτερινὰ παιγνίδια του. Ὅλα ἐξύπνησαν καὶ φλυαροῦν στὸ ἠλιόλουστον τοῦ Κάβου ἀκρογιάλι.

— «Ἐπαιξά' ἐπαιξα ὀλονυχτὶς χίλια τρελλὰ

παιγνίδια αγάπης με μιὰ μικρὴ Νεράϊδα· καὶ ἀπέ-
καμα! — λέγει ὁ παιγνιδιάρης ὁ ἀφρός ἐνὸς μεγά-
λου κύματος — κι' ἀπὸ τὴν τρέλλα ἐξεψύχησεν ὡ-
τὸ πρῶτὸ μέσα στὴν ἀγκαλιά μου. Σαβάνωσα τὸ
λιγυρόν τῆς σῶμα με τὰ φύκη καὶ με τὰ φιλιὰ μου·
κι' εἰς ἀνάμνησιν ἐκράτησα τὴν ἀπαλὴν λευκότη-
τά τῆς. Τὰ ἀστραφτερά τῆς μάτια, ἀπὸ φόβον μὴ
με ξεπλανέψουν καὶ νεκρὰ ἀκόμη, τὰ παράχωσα
βαθεῖα στὴν ἀμμουδιά· τροφὴ στῆς πεταλίδες τὰ
ἀφῆκα.»

— «Κι' ἐγὼ ἐπέρασα καλὰ με τοὺς κοιλίους
στά σκοτεινότερα τῶν βράχων βαθουλώματα. Ἐ-
κύτταξα τὰ πονηρὰ παιγνίδια, τὰ καμώματά των,
κι' ἐγελοῦσα» εἶπε τ' ἀνίσχυρον τὸ κυματάκι τοῦ
γυαλοῦ με ἑλαφρὸ ψευτοχαμόγελο στὰ χεῖλη, ἀ-
ναίσθητο καὶ ἀδιάφορον πρὸς ὅλα, ὡσάν τὸν μοιρο-
λάττην, ποῦ δὲν ἔχει ἡδονὴν δικήν του κι' ἀποκα-
μαρῶνει ξένην· κι' ὄρμησε κατόπιν ν' ἀπλωθῇ στὴν
ἀγκαλιά τῆς Γῆς, ὡσάν τὸ δειλὸ παιδί, ποῦ κρύβε-
ται στῆς μάννας του τὰ στήθη.

— «Ἐγὼ ἐτυλίχθηκα στὴν μέσην ἐνὸς εὐμορφου
παλληκαριοῦ, ποῦ ἐπερνούσε τὰ μεσάνυχτα στὴν
ἄλλην ἄκρην κολυμβῶντας, ν' ἀνταμώσῃ τὴν ἀ-
γάπην του. Ἦμουν τὸ φυλακτό του. Τὸ κρα-
τοῦσα ἀπαλὰ καὶ τῶτρεχα με τὴν ταχύτητα ἀνέ-
μου. Εἰς ἀνάμνησιν μ' ἐχάρισεν ἕνα παλμὸν τοῦ
στήθους του νὰ ναουρίζω ἕνα μόνον, μὰ παλλη-
καρίσιον!

»Γι' αὐτὸ μ' ὑπερφάνερα ἀναβράζω τώρα καὶ
»ξεσπῶ ὀρηκτικώτερο στὴν ἀμμουδιά.»

— «Κι' ἐγὼ, ἔφερνα ἀπ' τὸν Μαρμαρᾶ νεκρὸν
»στὴν πλάτην μου ἐπάνω ἕνα γεροναύτην. Ἐπε-
»σεν ἀπὸ τοῦ καραβοῦ τοῦ τὸ κατάρτι κι' ἐλα-
»δώθηκε στὴν χθισινὴ τὴν τρικυμία. Τὸ μαῦρον
»αἶμα τῆς καρδιάς του ἔσταζε πυκνὸν ἀπὸ τὸ στό-
»μα του! Τὸν γνῶριζα ἀπ' τὰ παλιὰ μου χρόνια,
»ἀπὸ παλληκάρι, καὶ τὸν ἀνεγνώρισα, μέσα στὸ
»σκότος καὶ στὴν πάλην τοῦ ἀνέμου. Τὸν πῆρα,
»τὸν ἀγκάλιασα σφικτὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς συντρό-
»φους του καὶ τὸν ἐκύλισα ἕως ἐδῶ, στὸ σπητικὸ
»του, στὴν πατρίδα του. Ἀπὸ εὐγνωμοσύνην μ' ἐμπι-
»στεύθηκε τὴν ξεσχισμένην του γεροντικὴ καρ-
»διά. — «Κράτα τὴν μέσ στὴν ἄλμην πάντα, μού-
»πεν. Ἐτσι μοναχὰ ἔμπορῆ νὰ ζῆ» καὶ ἐξεψύχη-
»σεν ὁ ἄμμιρος. Ὁ πόνος τῆς με δέρνει τώρα ἄ-
»γρια· με κομματιάζει. Δὲν βογγῶ πλέον ἐγὼ.
»Μουγκρίζει μέσα μου ἐκείνη...» εἶπεν, κι' ἔπεσαν
τὰ τρία κύματα κι' ἐπάνωθὲν των ὁ τρέλλος ἀ-
φρός, νὰ ξαπλωθοῦν ἐπάνω στὰ θεμέλια τοῦ μεγάλου
Κάβου καὶ ν' ἀποχαροῦνε τῆς ἡδονικῆς τοῦ
Ἥλιου περιπτύξεις.

* *

Ἐν ἀκατάληπτον μουρμούρισμα γεννιέται ἀπ'
τὸ πρῶτον, τὸ ἀναίσθητον καὶ ἐπιπόλαιον.

Ἐραγοῦδι βγαίνει ἀρμονικὸν ἀπὸ τὸ δεῦτερον,
ποῦ σφίγγει τοῦ παλληκαρισίου τοῦ παλμοῦ τὴν
περιπάθειαν.

Γέλοια ἀδιάκοπα ἤχουν ἀπὸ τὸν ἀσυλλόγι-
στον ἀφρό, μνημόσυνον ἀνάξιο τῆς ὡμορφῆς Νε-
ραΐδας του.

Ἄλλ' ὑπεράνω ὄλων παραδέρνει με ἀπόγνωσιν

τὸ βογγητὶδ τῆς ἀταφῆς καρδιάς τοῦ γεροναύτου.
Κι' ἔρχονται μέσ στ' αὐτὰ μου τώρα μοιρολόγια
καὶ τραγούδια, ἠνωμένα ἀπὸ τὸν ἀντίλαλον, τὸν
ἀφθαστον καὶ ἀκοίμητον αὐτὸν διευθυντὴν τῆς μυ-
ριόχορδης τοῦ Σύμπαντος ὀρχήστρας.

* *

Ἄναμαλλιάρεις, πονηρὲς Νεραΐδες καιροφυλα-
κτοῦν ἐκεῖ, χωμένες μέσ στὰ φύκη καὶ στοὺς σκόρ-
πιους βράχους.

Κάπου-κάπου ξεπηδοῦν ἀπ' τὰ νερά σὰν ἴσκιοι,
σὰν ὑγρὲς πνοές, σὰν ψίθυροι καὶ ἀνυπόμονες ζη-
τοῦν ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὰ ἐρωτευμένα κύματα τρα-
γούδια αγάπης καὶ ν' ἀρχίσουν τὸν δαιμονιώδη
των χορόν.

Ὁ Ἥλιος τῆς κρυφοφιλεῖ ἔς τὰ μέτωπα, ἔς τὰ
χεῖλη, ἔς τὸν λαιμόν των· καὶ ἐκείνες ἀποτρελλα-
μένες ξεκαρδιζονται στὰ γέλοια κάτω ἀπὸ τὰ
γλοιώδη πλάγια ἐνὸς βράχου, ποῦ ριζώθηκαν —
ἀγνωστον ἀπὸ πότε — ἀντικρὺ στὸν Κάβον.

Εἰς τὴν κορυφὴν του τὸ λευκότερο θαλασσο-
πούλι ἐκτίσει φωνῆ, καρτέρι γιὰ τὸ ψάρεμά του.
Γύρω του ἀναλύονται τὰ φωσφορίζοντα λεπτὰ κορ-
μιά κατὰ τὴν δύσιν κι' ἀποκρύβονται τ' ἄσαρκα
πνεύματα μέσ ἔς τῆς σχισμάδες καὶ τὴν ἄλμην
τῶν φυκιῶν του. Προσμένουν τὰ τρέλλα φαντά-
σματα ὡς τόσῳ — Νεραΐδες ξεπλανήτρες, — τὸ πα-
λὸ τραγοῦδι τῶν κυμάτων νὰ χορέψουν τὸν χορόν,
ποῦ ξεπλανεῦσι τὰ ναυτοπούλα καὶ τὰ ἄλυσθόδενει
με τὴν θάλασσαν. Προσμένουν ἀνυπόμονες...

Μὰ οἱ ἀκίνητοι οἱ βράχοι δὲν ἀντιλαλοῦν τρα-
γούδια!

Ἐνα παρατεταμένον βογγητὶδ, βαθύ, σπαρα-
κτικὸ, ἀκούεται πέρα ὡς πέρα...

Τὸ κύμα, ποῦ ἐκύλησεν ὄλην τὴν νύκτα τὸν
γεροπατέρα, παραδέρνει ἀνυπότακτον! Τὸ μούγ-
κρισμα τοῦ πνίγει κάθε χαρωπὸ τραγοῦδι. Κι' ὁ
ἀντίλαλος με τὴν πνοὴν τῆς αὔρας φέρει μέσα σ'
ἕνα σφύριγμα λεπτό, διαπεραστικὸ τοῦ πόνου τὸ
φαρμάκι.

* *

Δύσις.

Γέλοια τρέλλα καὶ στεναγμοὶ φαρμακωμένοι
ἀγκαλιάζονται, συγχέονται τελείως μέσα εἰς τὴν
ὑψηλὴν τοῦ ὑπερόχου Διδασκάλου συμφωνίαν,
εἰς τὴν Συμφωνίαν τῆς Ζωῆς, ποῦ τὴν ἀποτελοῦν
αἱ ἀντιθέσεις ..

Ἀργά-ἀργά ἐν τούτοις ἀποπνίγονται τὰ πρῶτα·
ξεψυχοῦν στὸ μελαγχολικὸ ἠλιοβασιλεμα Ὁ Ἥ-
λιος ὄλον ἐξαφανίζεται καὶ σιγοπαίρνει τὸ ὑγρὸ
τὸ βορειαδάκι. Ἡ μαυρισμένη ἐπιφάνεια τῆς Προ-
ποντίδος φρίσσει εἰς τὸ πέρασμά του καὶ τοῦ κύμα-
τος ὁ θρῆνος, πάντοτε σπαρακτικὸς, σκορπιέται γύρω
ἀγριώτερος. Καὶ τὴν στιγμὴν, ποῦ ξετυλίσσονται
στὴν Φύσιν τὰ μυστηριώδη σάβανα τῆς Σιωπῆς,
κυριαρχεῖ ἐπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλον ἦχον τὸ παραπο-
νιάρικο τραγοῦδι τῆς καρδιάς τοῦ αὐτοῦ.

Ἡ Νεραΐδες, τρομαγμένες, φεύγουν πίσω,
παραλύουν. Ρίπτονται καὶ πάλιν στὰ νερά καὶ σέρ-
νονται στενὲς καὶ μακρὲς στὴν ἄμμον. Τὸ χρυσο-

λευκο κορμί των κυματίζει σάν γραμμή φανταστική, σάν φεῖδι ἀσημένιο και ἔλαστικώτατο, ποῦ διακόπτεται ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπ' τοῦ φωσφόρου τὰ ψεκάδια. Φεύγουν ὀλονέν, βυθίζονται, ἐξαφανίζονται μέσ στους ἀφρούς, στήν ἀλμην, στ' ἀργοκίνητα και γλυστερά τοῦ βράχου φύκη

Καί τὸ μελανιασμένον κύμα, ποῦ ξεκίνησε και ἤλθεν ἀπὸ μακρὰ και δὲν χωρεῖ μέσα στὸν κόλπον, μὲ τὴν ξεσχισμένην τὴν καρδιά τοῦ αὐτοῦ εἰς τὰ στήθη, ξεψυχάζει.

Τὸ ἐρρόφησεν ἡ ἀπλήστη!

Κι' ὁ Κάθος μὲ τοὺς βράχους διαλαλοῦν στὸ

σκότος τώρα τὰ ὑστερὰ του λόγια :

—«Μαῦρο ροιζικό! Ἡ ἄκαρδη μας μάνα, ἡ «πλατεῖα ἢ θάλασσα, ἀποπλαῖνᾷ μὲ φίλτρα τὰ ναυτοπούλα στήν ἀγκαλιά της Κι' ἐκεῖνα, γιὰ ἐκδικησι, τὴν ὥραν τοῦ χιμοῦροφούν και ἓνα κύμα—» ἔνα της παιδι—και τὸν ἀφρόν του τὸν τυλίζονται » γιὰ σάβανον.

«Σὲ κάθε ψυχομάχημα θαλασσινοῦ πεθαίνει κι' ἔνα κύμα στ' ἀκρογιάλι.

«Ἄμοιρες καρδιές μᾶς ἐκδικιοῦνται και γι' αὐτὸ » βρογγοῦμεν ἔτσι ἄγρια!»

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΣΚΟΤΑΔΙ

Ἄπ' τὸ σκοτάδι οἱ ἤχοι μου ξεπνοῦνε
Καί τὸ μυτηρίο κούβουν τῆς ψυχῆς,
Τὸ πνεῦμα πόνοι ἀνίκητοι νικοῦνε
Ὅπου τὴ θέρη-ἀβόνουν τῆς ζωῆς.

Μέσ' στὸ πυκνὸ σκοτάδι λαχταροῦνε
Τὰ μάτια γιὰ τὸ φῶς μιανῆς στιγμῆς,
Και σκέψεις σκοτεινὲς κροφουμιλοῦνε
Μὲ τὴν πνὴ μᾶς μουσικῆς φωνῆς.

Στενάζει ἡ λύπη και βαθεῖα μοῦ πνίγει
Τὸν κάθε μόν ἀθέριο στοχασμὸ,
Ποῦ τὸν παρ' ἰδεῖοσ ἀπὸ πνεῦμα ἀνοίγει.

Ἡ Βεατρίκη, φάσμα εὐλογημένο,
Τὸν ἄπειρο μοῦ δείχνει οὐρανὸ,
Μὰ τὸ σκοτάδι βλέπω ἐκεῖ ἀπλωμένο.

ΕΛΕΝΗ ΔΑΜΑΡΗ

ΞΕΝΗΤΙΑ

Στὸ φράχτη μου τροχῶνα, ἀγρόμπελη γλυκεῖα,
Ξαπλώσεσσι κι' ἀνδιξίεις.

Κοντὰ ἐκεῖ φουντῶνεῖς, πράσινη τζιτζιφιά,
Κι' ἀπὸ καρπὸ γομίζεις.

Κι' ἀπάνου 'κεῖ στὸ βράχο, και σὺ, βαλανιδιά,
τ' ἀγέρι φοβερίζεις.

Και γῶ—ἄχ!—παραδέρνω σὲ τόπους μακρινὸς
χωρὶς καμμιά πατρίδα.

Και ὄλο τρογουρίζει ὁ δόλιος μου ὁ νοῦς
χωρὶς φωτὸς ἀχτίδα.

Και ὄλο πιθυμάει χορτάρια κι' οὐρανοῦς
και ὄσα κάπου εἶδα...

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Ἡ ἐξοχωτέρη καλλιτέχνις τῆς Ἰαπωνίας ΣΑΔΑ ΓΙΑΚΟ

Ἡ ὄρατᾶ και χαριτωμένη Σάδα Γιάκο εἶνε ὁ ἀσὴρ τοῦ Ἰαπωνικοῦ θεάτρον. Τελειοποιηθεῖσα ἐν Γερ-

μανίᾳ, ἀπεστέλη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Μικιάδου εἰς Παρισίους, ἵνα ἐπανερχομένη ὀργανώσῃ Ὡδεῖον ἐν Τόκιω.